

Mál nr. 235/2013**M****og****vátryggingafélagið X v/ ábyrgðartryggingar vinnuveitanda.****Starfsmaður skaddaðist á fingri er hönd fór undir þrýstihjól við framleiðslu loftræstirörs.****Gögn.**

116. Málskot, móttakið 25.6.2013, ásamt fylgigögnum.

117. Bréf X, dags 26.8.2013, ásamt fylgigögnum.

118. Athugasemdir málskotsaðila, dags. 2.9.2013.

Málsatvik.

Hinn 11.11.2011 var M við störf hjá V. Vann hann við svokallaða Spiro vél við framleiðslu á loftræstirörum. Er M var að kanna stillingu á þrýstihjóli sem er innanvert í röri við framleiðslu, greip þrýstihjólið í vinnuhanska sem hann var með á vinstri hendi, en við það dróst höndin undir hjólið með þeim afleiðingum að hann hlaut áverka á þumal fingri vinstri handar.

M kveður slysið mega rekja til þess að vélin sem hann vann við í umrætt sinn hafi verið vanbúin þar sem þrýstihjólið hafi verið óvarið og hann hafi ekki fengið viðeigandi persónuhlífar, þ.e. hanska úr málmneti eða aðra sambærilega hanska, til að nota við vélina. Með þessu telur M að V hafi brotið gegn nánar tilgreindum ákvæðum í lögum nr. 46/1980 um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum, svo og tilteknum ákvæðum í reglugerð nr. 367/2006 um notkun tækja, reglugerð nr. 1005/2009 um vélar og tæknilegan búnað, reglum nr. 492/1987 um öryggisbúnað véla og reglum nr. 497/1994 um notkun persónuhlífa. Beri V því ábyrgð á líkamstjóni hans auk þess sem V beri hlutlæga ábyrgð á tjóninu skv. 23. gr. a skaðabótalaga nr. 50/1993 með síðari breytingum. Ennfremur hefur M vísað til þess að tjónið var ekki tilkynnt Vinnueftirliti ríkisins fyrr en 14.11.2011, eða þremur dögum síðar en skylt var skv. 79. gr. laga nr. 46/1980. Óvissu um aldur vélarinnar, merkingu hennar og hvers vegna hún „stöðvaðist ekki þegar gera átti við hana“ verði að túlka M í hag.

Hefur M krafist bóta úr ábyrgðartryggingu V hjá X. X hefur hafnað bótaskyldu.

Álit.

Samkvæmt gögnum málsins mun M hafa unnið sem iðnverkamaður hjá V frá júlí 2006 eða um ríflega fimm ára skeið er slysið varð. Þá mun hann í þrjú ár hafa verið „aðalmaður“ á vélinni sem hann slasaðist við. Þykir mega ganga út frá að hann hafi verið vel kunnugur vélinni og þekkt vel hvernig hún virkaði. Umrædd vél mun vera frá árinu 1983 og kveðst V ekkert hafa breytt henni. Ekkert bendir til annars en að svo hafi verið. Enginn ágreiningur virðist vera með aðilum um tildrög slyssins. Engar matsgerðir eða úttektir á vélinni liggja fyrir í málinu til stuðnings staðhæfingum M um að vélin hafi verið vanbúin eða slysið verði rakið til þess að notkun persónuhlífa hafi ekki samrýmst reglum þar um. Ekki verður heldur séð að slysið verði rakið til skorts á leiðsögn um notkun vélarinnar eða ófullnægjandi verkstjórnar. Þessu breytir ekki þótt slysið hafi ekki verið tilkynnt Vinnueftirliti ríkisins innan lögmæltis frests, sbr. 79. gr. laga nr. 46/1980, enda hefði síðar mátt afla sönnunargagna um þau atriði sem aðila greinir á um. Þá er enginn grundvöllur fyrir þeirri staðhæfingu M að hlutlæg ábyrgð V verði reist

á 23. gr. a skaðabótalaga. Að öllu virtu telst V ekki bera ábyrgð á líkamstjóni M. Tjón hans bætist því ekki úr ábyrgðartryggingu V hjá X.

Niðurstaða.

Líkamstjón M bætist ekki úr ábyrgðartryggingu V hjá X.

Reykjavík, 17. september 2013.

Póra Hallgrímsdóttir hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.